

ഇൻലാബും കലയും

കലയുടെ ആത്മാവ് സൗന്ദര്യമാണ്. വിശുദ്ധ ഖുർആൻ നിരവധി സ്ഥലങ്ങളിൽ അതിനെക്കുറിച്ച് ഉണർത്തുന്നതായി കാണാം. സൃഷ്ടികളിൽ അന്തർലീനമായ ഭംഗി, സൗന്ദര്യം എന്നിവയിലേക്ക് മനുഷ്യന്റെ ശ്രദ്ധ അല്ലാഹു തിരിച്ചുവിടുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യൻ അവയിലെ ഉപകാരങ്ങളെ അനുഭവിക്കുന്നതോടൊപ്പം അവയിലടങ്ങിയ സൗന്ദര്യം ആസ്വദിക്കണം എന്നും അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിക്കുന്നു. മൃഗങ്ങളിൽ അല്ലാഹു മനുഷ്യന് നിശ്ചയിച്ച ഉപകാരങ്ങളും നേട്ടങ്ങളും വിവരിച്ച ഉടനെ അല്ലാഹു ഉണർത്തുന്നു “അവയെ പ്രഭാതത്തിൽ മേയൻ വിടുമ്പോഴും പ്രഭാഷത്തിൽ തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരുമ്പോഴും നിങ്ങൾക്കവയിൽ കൗതുകമുണ്ട്. നിങ്ങൾക്ക് സവാരി ചെയ്യുന്നതിനും നിങ്ങളുടെ ജീവിതം പകിട്ടുള്ളതാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനും അവൻ കുതിരകളെയും കോവർകഴുതകളെയും കഴുതകളെയും സൃഷ്ടിച്ചു തന്നിരിക്കുന്നു”(അന്നഹ്ൽ-8). പരിശുദ്ധനായ സ്രഷ്ടാവ് രൂപകൽപന ചെയ്ത, ഒരാളുടെയും കരസ്ഥമാക്കേണ്ടതല്ലാത്ത ഉദാത്ത സൃഷ്ടികളിലെ കലാസൗന്ദര്യത്തിലെ ആസ്വാദനത്തിലേക്കാണ് അല്ലാഹു മനുഷ്യനെ ക്ഷണിക്കുന്നത്. സമുദ്രത്തെ മനുഷ്യന് കീഴ്പ്പെടുത്തിയത് സംബന്ധിച്ച അനുഗ്രഹങ്ങൾ പരാമർശിക്കവെ ഇങ്ങനെ കാണാം “സമുദ്രത്തെ നിങ്ങൾക്കധീനപ്പെടുത്തിത്തന്നതും അവൻതന്നെയാകുന്നു. അതിൽനിന്നും പുതുമാംസം ഭക്ഷിക്കുന്നതിനും നിങ്ങൾ ധരിക്കുന്ന അലങ്കാര വസ്തുക്കൾ ശേഖരിക്കുന്നതിനും”(അന്നഹ്ൽ-14).

മനുഷ്യന് വിശപ്പടക്കാനുള്ള ഭക്ഷണം അല്ലാഹു കടലിൽ ഉണ്ടാക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് പറയുന്നതോടൊപ്പം മനസ്സിന് കുളിർമ്മയും കണ്ണിന് സൗന്ദര്യവും നൽകുന്ന ആഭരണങ്ങളും അതിൽ നിക്ഷേപിച്ചതായി അല്ലാഹു പറയുന്നു.

ഭക്ഷണവും പാനീയവും മനുഷ്യശരീരത്തിന് അനിവാര്യമായതുപോലെ മനസ്സിന് സന്തോഷവും ആരോഗ്യവും അനിവാര്യമാണ്. ഈ വസ്തുത വിശുദ്ധ ഖുർആൻ

ഉന്നിപ്പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മുന്തിരി, സൈത്തൂൻ, ഉറുമാൻ, ഈത്തപ്പഴം, ചെടികൾ, കൃഷികൾ തുടങ്ങിയവയിലെല്ലാം ഉള്ളിത്തരികുന്ന സൃഷ്ടിവൈഭവവും സൗന്ദര്യവും മനോഹാരിതയും കണ്ടാസ്വദിക്കാനും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാനും അല്ലാഹു സത്യവിശ്വാസികളെ ഉണർത്തുകയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതുപോലെ സൗന്ദര്യബോധത്തെ ജീവിതത്തിലുടനീളം മുറുകെ പിടിക്കുവാൻ മനുഷ്യരോട് അല്ലാഹു ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്, “ആദം സന്തതികളേ, എല്ലാ ആരാധനാ സന്ദർഭങ്ങളിലും നിങ്ങളുടെ അലങ്കാരങ്ങളണിഞ്ഞ് കൊള്ളുക. തിന്നുകയും കുടിക്കുകയും ചെയ്ത് കൊള്ളുക, ധർമ്മത്തിൽ ധർമ്മം, ധർമ്മത്തോടെ അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല” (അൽ അൻറാഹ്-31).

കലാസ്വാദനം പ്രവാചക മാതൃകയിൽ

പ്രവാചക ഹൃദയത്തിന്റെ മുദ്രലഭാവങ്ങൾ വ്യക്തമാവുന്ന ധാരാളം സംഭവങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ, ആ സംഭവങ്ങളൊന്നുംതന്നെ വേണ്ടത്ര ഗൗരവത്തോടെ പഠിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. പ്രവാചകന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഈ മുഖം നാം വേണ്ടപോലെ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. മറ്റ് മനുഷ്യരെപ്പോലെ കളിയും, തമാശയും, വിനോദങ്ങളും ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു, പ്രവാചകൻ. ദൈവത്തിന്റെ കൽപനകളും ഗൗരവപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളും പറയുന്ന ദൈവദൂതൻ തമാശ പറയുകയോ എന്ന് ഒരനുയായി അത്ഭുതപ്പെട്ടപ്പോൾ പ്രവാചകന്റെ പ്രതികരണം, “ഞാൻ തമാശ പറയും, സത്യമല്ലാത്തതൊന്നും പറയില്ല” എന്നായിരുന്നു.

ഇതുപോലെതന്നെ കളിയിലും വിനോദങ്ങളിലും തൽപരനായിരുന്നു നബി. അമ്പെയ്ത്ത്, ഓട്ടമത്സരം, നീന്തൽ തുടങ്ങിയവ നബിയുടെ ഇഷ്ടവിനോദങ്ങളായിരുന്നു. കലാപരമായ വിനോദങ്ങളിലും പ്രവാചകൻ തൽപരനായിരുന്നു. ആഹ്ലാദവേളകളിൽ വാദ്യാഘോഷങ്ങളും പാട്ടും പ്രവാചകൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നും നബിചരിത്രങ്ങളിലു

ണ്ട്. പ്രവാചകന്റെ കാലത്തെ പ്രമുഖ അറബി കവിയായ കഅ്ബുബ്നു മാലികിന്റെയും ഹസ്സാനുബ്നു സാബി തിന്റെയും കവിതകൾ പ്രവാചകൻ ഏറെ ഇഷ്ടപ്പെടുകയും ആസ്വദിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഖുർആനിന്റെ വാഹകനായ പ്രവാചകൻ(സ)യുടെ ഒരു കലാഹൃദയമാണ് ഇവിടെ തെളിഞ്ഞുവരുന്നത്.

കലയും സൗന്ദര്യസാദനവും

സൗന്ദര്യത്തെ അറിയാനും ഇഷ്ടപ്പെടാനും ആസ്വദിക്കാനും ഇസ്‌ലാം മനുഷ്യനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു. അതുപോലെ അത് ഭംഗിയായി ആവിഷ്കരിക്കാനും ഇസ്‌ലാം കൽപിക്കുന്നുണ്ട്. ഗദ്യം, പദ്യം, കഥ, പ്രസംഗം, ലേഖനം തുടങ്ങിയവയിലാണ് കലാസൗന്ദര്യം ഏറ്റവുമധികം പ്രകടമാകുന്നത്. പ്രവാചകൻ കവിത കേൾക്കുകയും അതിൽ ആകൃഷ്ടനാവുകയും അതിന്റെ സ്വാധീനം മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു; കഅ്ബുബ്നു സുഹൈറിന്റെ 'ബാനത് സുആദും' നാബിഗത്യൽ ജഅ്ദിയുടെ കവിതകളുംപോലെ. ഇസ്‌ലാമിന്റെ പ്രചാരണത്തിനും അദ്ദേഹം കവിതകളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇതിനുദാഹരണമാണ് ഹസ്സാനുബ്നു സാബിതിന്റെ കവിതകൾ, തന്റെ പ്രബോധനത്തെ കവിതകൊണ്ട് അദ്ദേഹം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അലി(റ) പോലുള്ള പല സ്വഹാബികളും കവികളായിരുന്നു. പിൽകാലത്ത് ജീവിച്ച ഇമാം അബ്ദുല്ലാഹിബ്നു മുബറാക്, ഇമാം ശാഫിഇ തുടങ്ങിയ പല പ്രമുഖ പണ്ഡിതന്മാരും കവികൾ കൂടിയായിരുന്നു. പ്രവാചകൻ(സ) പറഞ്ഞു: "വാഗിലസത്തിൽ വശ്യതയുണ്ട്. കവിതയിൽ ജ്ഞാനമുണ്ട്(അഹ്മദ്, അബുദാവൂദ്).

എന്നാൽ, മനുഷ്യനെ വഴിപിഴപ്പിക്കുകയും വ്യാജോക്തികൾ പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കവികളെ ഖുർആൻ ആക്ഷേപിക്കുന്നുണ്ട് "വഴിപിഴച്ചവരാണ് കവികളെ പിൻപറ്റുന്നത്. അവർ സകല താഴ്വരകളിലും അലഞ്ഞു തിരിയുന്നത് നീ കാണുന്നില്ലേ? തങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കാത്തത് അവർ പറയുന്നു. സത്യവിശ്വാസം കൈകൊള്ളുകയും സൽകർമ്മങ്ങളാചരിക്കുകയും അല്ലാഹുവിനെ ഏറെ സ്തമിക്കുകയും തങ്ങൾ അക്രമിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ അതിനെ നേരിടുകയും ചെയ്തവരൊഴികെ"(അശ്ശുഅറാഅ്: 224-227).

സാഹിത്യമാകട്ടെ കലയാകട്ടെ, അതിനൊരു ലക്ഷ്യവും ധർമ്മവുമുണ്ട്. ഗദ്യത്തിന്റെയും പദ്യത്തിന്റെയും ബാഹ്യരൂപങ്ങൾ പരിഷ്കരിക്കുന്നതിനും മറ്റുള്ളവരിൽനിന്ന് നമുക്കനുയോജ്യമായ രൂപങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിനും വിരോധമില്ല. ലക്ഷ്യവും ഉള്ളടക്കവും ധർമ്മവുമാണ് പ്രധാനം. പണ്ട് അറബികൾ പുതിയ പല കാവ്യരീതികളും കണ്ടുപിടിച്ചിരുന്നു. അതുപോലെ ആധുനിക

നിർഭാഗ്യവശാൽ ലോക ഇസ്‌ലാമിക പ്രസ്ഥാനങ്ങളൊന്നും കലയുടെ യഥാർത്ഥ ശക്തി തിരിച്ചറിയുകയും അതിനെ ഇസ്‌ലാമിക പ്രചാരണത്തിന് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടില്ല. അങ്ങിങ്ങായ ചില ശ്രമങ്ങൾ നടക്കുന്നുണ്ട് എന്നത് ശരിയാണ്. പക്ഷേ, ഭൗതിക പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ അടുത്തെത്തുമെത്താൻ നമുക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. കേരളത്തിന്റെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ ചരിത്രം പഠിക്കുന്ന ആർക്കും ആ പാർട്ടിയുടെ വളർച്ചയിൽ കലാസാഹിത്യത്തിൽ വലിയ പങ്കുണ്ട്. 'നിങ്ങളെന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റാക്കി' 'പാട്ടു ബാക്കി' തുടങ്ങിയ നാടകങ്ങൾ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ വളർച്ചയിൽ നിർണ്ണായക പങ്ക് വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. മലബാറിൽ ഇസ്‌ലാമിക വിശ്വാസത്തെ കടന്നാക്രമിക്കുന്നതിനും പകരം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ആശയങ്ങൾ കുത്തിവെക്കുന്നതിനും നാടകത്തെതന്നെയാണ് അവർ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്.

കാലത്തും പുതിയ പുതിയ രൂപങ്ങൾ കണ്ടെത്തുന്നതിന് വിരോധമില്ല. ഇസ്‌ലാമിക കാലഘട്ടങ്ങളിലും സാഹിത്യത്തിൽ പുതിയ ആവിഷ്കാരരൂപങ്ങൾ തുറക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. രിസാലതുൽ ഗുഹ്റാൻ, അൽഫുലൈലവലൈല, കലീല വദിംന; എന്നിവയെല്ലാം ഇതിനുദാഹരണങ്ങളാണ്. അപ്രകാരം ആധുനിക കാലത്തും പുതിയ മേഖലകൾ കണ്ടെത്തുകയും നിലവിലുള്ളതിനെ പരിഷ്കരിക്കുകയും നാടകം, നോവൽ, ചെറുകഥ തുടങ്ങി നമുക്ക് ഉപകാരമുണ്ടാവുന്നവ മറ്റുള്ളവരിൽനിന്ന് സ്വീകരിക്കാവുന്നതാണ്.

കലാ-സാഹിത്യ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മുസ്‌ലിംകളുടെ പങ്ക്

ചിരിക്കാൻ മറന്നുപോയ വിഭാഗമാണ് മുസ്‌ലിംകൾ എന്ന് പാശ്ചാത്യ-പൗരസ്ത്യ സമൂഹങ്ങൾ പരസ്യമായി പറയാറില്ലെങ്കിലും കഥകളിലും, നോവലുകളിലും, സിനിമകളിലും അവർ മുസ്‌ലിംകളെ ചിത്രീകരിക്കാനുള്ളത്, വായനക്കാരിലും പ്രേക്ഷകരിലും അങ്ങനെയൊരു ധാരണ സൃഷ്ടിക്കുന്നവിധമാണ്. രണ്ടു നിലകാണ് സാധാരണഗതിയിൽ മുസ്‌ലിംകളെ ചിത്രീകരിക്കുക. ഒന്നുകിൽ, കടുത്ത തീവ്രവാദികളും മതഭ്രാന്തരുമായി. നിരപരാധികളെ ബോംബ്വെച്ച് കൊലപ്പെടുത്തിയ ശേഷം അവരുടെ ശവങ്ങൾക്കുമുമ്പിൽ ഇസ്‌ലാമിന്റെ ആദർശവാക്യങ്ങൾ ആർത്തട്ടഹസിക്കുന്ന ഒരുതരം കിരാതവർഗ്ഗം. വളരെയേറെ വിവാദങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ച ഹോളിവുഡ് ചിത്രമായ 'ട്രൂലൈസി'ൽ ഫലസ്തീനിലെ ഇസ്‌ലാമിക വിമോചന പ്രസ്ഥാനമായ ഹമാസാണ് വില്ലന്റെ റോളിൽ. ഈ 'റൗഡി'സംഘത്തിന്റെ പേര് 'ക്ലിംസൺ ജിഹാദ്'. അതായത്, 'ചുവന്ന ജിഹാദ്' കൂട്ടക്കൊല ജീവചര്യയാക്കിയ

വിഭാഗം എന്നു ദ്രോതിപ്പിക്കുന്നു ഈ നാമകരണം. ഇസ്‌ലാമിനെയും മുസ്‌ലിംകളെയും വ്യക്തമായി ചിത്രീകരിക്കുന്നു എന്നതാണ് ഇത്തരം ചിത്രീകരണങ്ങളിൽ ചർച്ച ചെയ്യേണ്ട മുഖ്യവിഷയം. എങ്കിലും മറ്റൊരു ദുഃസൂചനകൂടി അവ നൽകുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധിയെയും ഭാവനയെയും വികസിപ്പിക്കുകയും ഉദാത്തമായ രീതിയിൽ പെരുമാറാൻ അവനെ പ്രാപ്തനാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കലാസാഹിത്യ ശാഖകളുമായി ഈ വിഭാഗത്തിന് ബന്ധമില്ല എന്ന സൂചന. മറ്റൊരിനം കലാരചനകൾ മുസ്‌ലിംകളെ ആഡംബരപ്രിയരും ധർമ്മരും വിഷയലബ്ധരുമായി ചിത്രീകരിക്കുന്നു. ഇവിടെയും സാംസ്കാ

രികമായി ഉയരാത്തവരാണ് മുസ്ലിംകൾ എന്ന ധാരണയാണ് സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നത്.

ദൃശ്യമായമങ്ങളിലൂടെ പ്രേഷണം ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഇത്തരം വികലമായ ചിത്രീകരണങ്ങൾ ചെറുക്കപ്പെടേണ്ടതാണെങ്കിലും അങ്ങനെയൊരു ധാരണ സൃഷ്ടിക്കാൻ മതിയായൊരു കാരണങ്ങൾ നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽ ഉണ്ടെന്നവസ്തുത വിസ്മയിച്ചുകൂടാ. കലാസാഹിത്യ രംഗത്തുള്ള നമ്മുടെ സംഭാവന തുലോംതുലോം ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്ന പ്രത്യേകിച്ച് സമകാലിക മുസ്ലിംകൾ ശാസ്ത്രസാങ്കേതിക രംഗങ്ങളിൽ പിന്നാക്കമാണല്ലോ. അതുപോലെ ഈ രംഗത്തും മുസ്ലിംകൾ പിന്നാക്കമാണ്. പക്ഷേ, വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തോ ശാസ്ത്ര-സാഹിത്യരംഗത്തോ ഉള്ള പിന്നാക്കാവസ്ഥയും അപചയവും ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്ന തുലോം കലാസാഹിത്യരംഗത്തുള്ള പിന്നാക്കാവസ്ഥ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്നില്ല. അത്തരം ചർച്ചകൾ തീരെ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. ഇപ്പോഴും കല അനുവദനീയമാണോ അല്ലെ എന്ന ചർച്ചയിൽ നിന്ന് ഒട്ടും മുന്നോട്ടു പോയിട്ടില്ല. ചിത്ര, സംഗീത, നാടക കലകളെ കലാമാധ്യമമെന്ന നിലക്കുതന്നെ ഒരു വിഭാഗം ശക്തമായി വിമർശിക്കുകയും അവക്ക് 'ഹറാം' എന്ന മുദ്ര ചാർത്തിയെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്ന, ഉൽപ്പതിഷ്ണുക്കൾപോലും ഉൾപ്പെടുന്ന വിഭാഗത്തിനാണ് വിവാദത്തിൽ മുൻകൈ എന്നും ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതിനാൽതന്നെ കലാസാഹിത്യരംഗത്തെ പിന്നാക്കാവസ്ഥ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടാത്തതിൽ തീരെ അത്ഭുതമില്ല.

കല, സാഹിത്യം; ഇസ്ലാമിന്റെ സമീപനം

ഈയൊരു പശ്ചാത്തലത്തിൽ കലാസാഹിത്യ മാധ്യമങ്ങളെ എങ്ങനെ ഇസ്ലാമിക പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഇഴചേർക്കാം എന്ന് ചർച്ച ചെയ്യുന്നതിനു മുമ്പായി കലാസാഹിത്യ രചനകളോടുള്ള ഇസ്ലാമിന്റെ സമീപനം എന്തെന്ന ചോദ്യത്തിനു മറുപടി പറയേണ്ടിവരുന്നു. കലാമാധ്യമങ്ങളിൽ ഒന്നിനെയും ഇസ്ലാം നിരോധിച്ചിട്ടില്ല. നിരോധം വന്നിട്ടില്ലെങ്കിൽ ആ പരിധിയിൽ വരുന്നവ നല്ല കാര്യങ്ങൾക്കായി ഉപയോഗപ്പെടുത്താം എന്നതാണ് ഇസ്ലാമിന്റെ കാഴ്ചപ്പാട്. പ്രതിമാനർമ്മാണം മാത്രമാണ് ഇതിന് അപവാദമായിട്ടുള്ളത്. പ്രതിമാനർമ്മാണം മുമ്പും ഇപ്പോഴും ബഹുദൈവാരാധനയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്നു. ഇസ്ലാമിക ദർശനവുമായി അത് പൊരുത്തപ്പെടുകയില്ല. പ്രതിമകൾ മാത്രമല്ല, ആരാധനാവസ്തുക്കളായി പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെടുന്ന ചിത്രങ്ങളും ഇതിൽപെടും. മറ്റുള്ള കലാരൂപങ്ങൾ അടിസ്ഥാനപരമായി അനുവദനീയമാണ് എന്നാണ് മനസ്സിലാവുന്നത്. സംഗീതത്തെയും സംഗീത ഉപകരണങ്ങളെയും നിശിതമായി വിമർശിക്കുന്ന വലിയൊരു വിഭാഗമുണ്ടെന്നത് ശരിയാണ്. ചരിത്രപരമായ കാരണങ്ങളാണ് അതിനാധാരം. അന്ത്യപുരങ്ങളിലെ ആഭാസ നൃത്തങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണ് മധ്യകാലഘട്ടങ്ങളിലും അതിനു മുമ്പും സംഗീതം നിലനിന്നുപോന്നതും വളർച്ച പ്രാപിച്ചതും. അതുകൊണ്ടാണ് മുൻകാല പണ്ഡിതന്മാർ ഏതാണ്ട് ഏക സ്വരത്തിൽ സംഗീതത്തെ

വിമർശിച്ചത്. പക്ഷേ, ഇന്ന് സംഗീതം സ്വതന്ത്രമായ അസ്തിത്വമുള്ള ഒരു കലാരൂപമാണ്. ആ നിലക്കണതിനെ വിലയിരുത്തേണ്ടതും. മനുഷ്യമനസ്സിനെ വിമലീകരിക്കുന്നതിലും ഉദാത്ത തലങ്ങളിലേക്ക് ഉയർത്തുന്നതിലും സംഗീതത്തിനുള്ള കഴിവ് അപാരമാണ്.

ഏതൊരു മാധ്യമവും ഇരുതല മുർച്ചയുള്ള ആയുധമാണ്. നന്മകളുടെയും തിന്മകളുടെയും പ്രചാരണത്തിന് ഒരേ മാധ്യമത്തെ ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ കഴിയും. ഒരു മാധ്യമം വ്യാപകമായി തിന്മയുടെ പ്രചാരണത്തിന് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നുവെങ്കിൽ ആ മാധ്യമത്തെ കൈയൊഴിയുക എന്നതല്ല ശരിയായ കാഴ്ചപ്പാട്. അതിനെ നന്മയുടെ പ്രചാരണത്തിന് എങ്ങനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്താം എന്ന് ചിന്തിക്കുകയാണ്.

ജീവിതത്തിൽ കലയുടെ സ്വാധീനം

നിർഭാഗ്യവശാൽ ലോക ഇസ്ലാമിക പ്രസ്ഥാനങ്ങളൊന്നും കലയുടെ യഥാർഥ ശക്തി തിരിച്ചറിയുകയും അതിനെ ഇസ്ലാമിക പ്രചാരണത്തിന് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടില്ല. അങ്ങിങ്ങായ ചില ശ്രമങ്ങൾ നടക്കുന്നുണ്ട് എന്നത് ശരിയാണ്. പക്ഷേ, ഭൗതിക പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ അടുത്തെങ്ങുമെത്താൻ നമുക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. കേരളത്തിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ ചരിത്രം പഠിക്കുന്ന ആർക്കും ആ പാർട്ടിയുടെ വളർച്ചയിൽ കലാസാഹിത്യത്തിൽ വലിയ പങ്കുണ്ട്. 'നിങ്ങളെനെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റാക്കി' 'പാട്ട ബാക്കി' തുടങ്ങിയ നാടകങ്ങൾ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ വളർച്ചയിൽ നിർണ്ണായക പങ്ക് വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. മലബാറിൽ ഇസ്ലാമിക വിശ്വാസത്തെ കടന്നാക്രമിക്കുന്നതിനും പകരം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ആശയങ്ങൾ കുത്തിവെക്കുന്നതിനും നാടകത്തെതന്നെയാണ് അവർ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. ഉദാഹരണത്തിന് കെ.ടി മുഹമ്മദിന്റെ 'ഇത് ഭൂമിയാണ്' എന്ന നാടകത്തിൽ ക്രൂരനും വിവരദോഷിയുമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്, സ്വർഗനരകങ്ങളെക്കുറിച്ച ഹാജിയാരുടെ ഓരോ പരാമർശവും പ്രേക്ഷകരിൽ ചിരിയോടൊപ്പം അവജ്ഞയും വെറുപ്പും സൃഷ്ടിക്കുന്നു. അത്രയും യുക്തിഹീനമായാണ് ഹാജിയാർ ഇസ്ലാമിനുവേണ്ടി ധീരധീരം വാദിക്കുന്നത്. ഒരു വിൽ നായകനും ഹാജിയാരുടെ മകനുമായ കഥാപാത്രം പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന നിരീശ്വരത്വത്തിന്റെ മാർഗമാണ് ശരി എന്ന നിലപാടിലേക്കാണ് ഓരോ പ്രേക്ഷകനും നയിക്കപ്പെടുന്നത്. ഇതാണ് കലയുടെ ശക്തി. വിശ്വാസത്തിനു നേരെയുള്ള ഈ കടന്നാക്രമണത്തെ പ്രസംഗങ്ങൾകൊണ്ടും ലേഖനങ്ങൾകൊണ്ടും നേരിടാനൊക്കുമോ? കേരളത്തിലെ ഒരു വാദാഗം മുസ്ലിം ചെറുപ്പക്കാരെ നിരീശ്വരവാദത്തിലേക്കും കമ്മ്യൂണിസത്തിലേക്കും നയിക്കുന്നതിൽ ഇത്തരം രചനകൾ വഹിച്ച പങ്കിനെക്കുറിച്ച് ഒരു പഠനം നടത്താൻപോലും ഒരു മുസ്ലിം സംഘടനയും ഒരുവെട്ടുതായി കണ്ടിട്ടില്ല.

പ്രവാചകന്റെ മാതൃക

കലാസാഹിത്യരംഗത്ത് പ്രവാചകന്റെ മാതൃക നാം പിന്തുടരുന്നില്ല എന്നുവേണം പറയാൻ. തന്റെ കാലത്തെ

ശക്തവും ജനകീയവുമായ കലാമാധ്യമത്തെ ഇസ്‌ലാമിന്റെ പ്രചാരണത്തിനും പ്രതിരോധത്തിനുംവേണ്ടി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധനായിരുന്നു പ്രവാചകൻ. കവിതയായിരുന്നു ആ കലാമാധ്യമം. ഇസ്‌ലാമിനെയും മുസ്‌ലിംകളെയും പരിഹസിക്കാനും ഇടിച്ചുതാഴ്ത്താനും ശത്രുക്കൾ കവിതകൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ ഹസ്സാനുബ്നു സാബിത്, കഅ്ബുബ്നു സുഹൈർ, നാബിഗതുൽ ജഅ്ദി തുടങ്ങിയ ശ്രേഷ്ഠരെ അണിനിരത്തി പ്രവാചകൻ കവിതയിലൂടെതന്നെ തിരിച്ചടിക്കി. കവിതയിൽ ജ്ഞാനമുണ്ട്, കവിതയിൽ മാസ്‌മരികതയുണ്ട് തുടങ്ങിയ വചനങ്ങളിലൂടെ പ്രവാചകൻ കവികൾക്ക് വേണ്ടത്ര പ്രോത്സാഹനം നൽകുകയും ചെയ്തു. അതത് കാലഘട്ടത്തിലെ ജനകീയ മാധ്യമങ്ങളെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തേണ്ടത് എങ്ങനെയെന്ന് ഇതിൽനിന്ന് മനസ്സിലാക്കാം.

ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ ഏറ്റവും ജനകീയമായ കലാമാധ്യമങ്ങൾ സനിമയും ടെലിവിഷനുമാണ്. ഇവ നിരൂപാധികം ഹറാമാണെന്നതിൽ വലിയൊരു വിഭാഗത്തിന് ഇപ്പോഴും യാതൊരു സംശയവുമില്ല. മലയാള സിനിമയിലെ മരംചുറ്റി പ്രേമവും ഹിന്ദി സിനിമയിലെ അശ്ലീല നൃത്തങ്ങളും കാമകേളികൾ നിറഞ്ഞ ഹോളിവുഡ് ചിത്രങ്ങളുമൊക്കെയാണ് ഇത്തരമൊരു നിലപാടെടുക്കാൻ അവരെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്, അവരുടെ ആത്മാർത്ഥതയെയും ശുദ്ധമനസ്കതയെയും നമുക്ക് അംഗീകരിക്കാം. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇത് തീർത്തും നിഷേധാത്മക നിലപാടല്ലേ? കലാമാധ്യമത്തെല്ലും അതിന്റെ ദുരുപയോഗത്തെയാണ് അവർ കണക്കിലെടുക്കുന്നത്. കലാമാധ്യമത്തെ തള്ളിക്കളയുക എന്നത് അതിന്റെ ദുരുപയോഗം തടയാൻ പര്യാപ്തമല്ല. പ്രശ്നം അപ്പോൾ കൂടുതൽ സങ്കീർണ്ണമാവുകയേ ചെയ്യുകയുള്ളൂ. എങ്ങനെ ഈ മാധ്യമത്തെ ശരിയായ രീതിയിൽ ഉപയോഗിക്കാം എന്നാണ് ചിന്തിക്കേണ്ടത്. അതാണ് ക്രിയാത്മകമായ സമീപനം.

ഇസ്‌ലാം കവിതയുടെ ശത്രുവല്ല

മറ്റ് ഏത് ഭാഷയിലുമെന്നപോലെ അറബി സാഹിത്യവും പിച്ഛവെച്ചത് നാടോടിപ്പാട്ടുകളോടെയാണ്. അറബിയിൽ ഗാനങ്ങൾ വളർന്നത് ഒരു ചെറുന്യൂനപക്ഷത്തിന്റെ വിനോദോപാധിയായി മാത്രമായിട്ടല്ല, ആശയങ്ങൾ ശക്തമായി പ്രകടിപ്പിക്കുവാനുള്ള നിത്യോപയോഗ മാധ്യമമായാണ് ജനങ്ങൾ അവയെ കൊണ്ടാടിയിരുന്നത്. ഒരു കവിയില്ലാത്ത ഒരു ഗോത്രവും പ്രാചീന അറേബ്യയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. തോന്നിയതെന്തും ശബ്ദഭംഗിയോടെ ആവിഷ്കരിച്ചാൽ അതിൽ വികാരഭരിതരാവുന്നതായിരുന്നു അറബികളുടെ സ്വഭാവം.

കവിതക്കും സംഗീതത്തിനും അറബിയിൽ 'ശിഅ്ദ്' എന്നാണ് പറയുക. അറിയുക, ഗ്രഹിക്കുക എന്നൊക്കെയാണ് ഈ വാക്കിന്റെ ഭാഷാർത്ഥം. 'ലൈത ശിഅ്തി മാ സ്വനഅ ഹുലാൻ' (അയാൾ ചെയ്തതിനെക്കുറിച്ച് എനിക്ക് അറിവുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ) എന്ന് ഒരു നബിവചനമുണ്ട്. അക്ഷരവും പ്രാസവും വൃത്തവുമെല്ലാം ഒപ്പിച്ചു

വളരെ ചുരുങ്ങിയ വാക്കുകളിൽ നടത്തുന്ന ആശയപ്രകാശനം എന്നാണ് പൊതുവെ അറബി വ്യാകരണ-അലങ്കാരശാസ്ത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കവിത നിർവചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഈ നിർവചനത്തിൽ കവിതയുടെ രൂപത്തിനാണ് പ്രാമുഖ്യം നൽകിയിരിക്കുന്നത്; ഭാവത്തിനല്ല.

ആശയ പ്രകാശനത്തിന്റെ ഒരു മാധ്യമമായി ഇബ്നുൽഅറബി കവിതയെ വിലയിരുത്തുന്നു. കവിതനന്നായാൽ നല്ലവാക്യംപോലെ, കേടായാൽ കേടായവാക്യംപോലെ എന്ന് ഇമാം ശാഫിഈ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതായത്, കവിത മൗലികമായി തിന്മയോ ഒഴിവാക്കപ്പെടേണ്ടതോ അല്ല. കവിതയുടെ ഉള്ളടക്കമാണ് അതിനെ നല്ലതെന്നോ ചീത്തയെന്നോ തീരുമാനിക്കുന്നത്.

കവിത അനുവദനീയമാണ് എന്ന കാര്യത്തിൽ രണ്ടഭിപ്രായമില്ലെന്ന് ഇബ്നുഖുദാമഃ പറയുന്നു. സ്വഹാബികളും പൂർവകാല പണ്ഡിതന്മാരും കവിത രചിക്കുകയും ഏറ്റുചൊല്ലുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അറബി ഭാഷ പഠിക്കുന്നതിനും ഖുർആനിലെയും ഹദീസിലെയും ആശയങ്ങൾ ശരിയായി ഗ്രഹിക്കുന്നതിനും അറബികളുടെ വംശാവലികളും അവരുടെ ചരിത്രത്തിലെ മുഖ്യസംഭവങ്ങളും മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും അറബികവിതയാണ് മുഖ്യആശ്രയം. പരിഹാസം, ശകാരം, മുഖസ്പർശം, കള്ളഭാഷണം, അശ്ലീലം തുടങ്ങി ഇസ്‌ലാം നിരോധിച്ച കാര്യങ്ങളാണ് കവിതയുടെ ഉള്ളടക്കമായി വരുന്നതെങ്കിൽ നിഷിദ്ധവും, അല്ലാത്ത പക്ഷം അതനുവദനീയവുമാണെന്ന് ഇബ്നുഹജർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

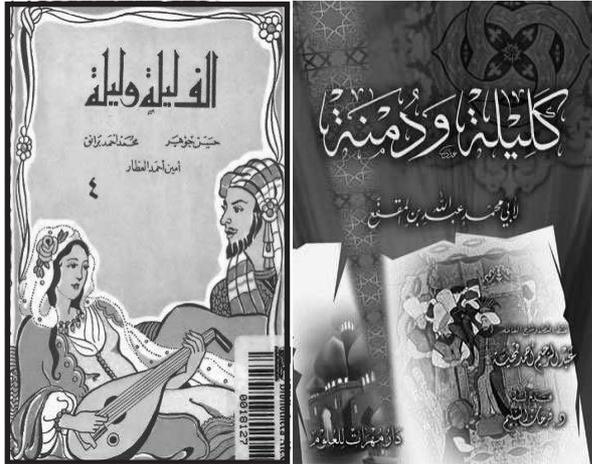
ഖുഖാരി തന്റെ അൽ അദബുൽ മുഹ്റദ് എന്ന കൃതിയിൽ കവിതയെക്കുറിച്ച് ആഇശഃ(റ) പറഞ്ഞ ഒരു വാക്യം ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട്, 'കവിതയിൽ നല്ലതുണ്ട്, ചീത്തയുണ്ട്. നല്ലത് എടുക്കുക, ചീത്ത കൈവെടിയുക'. ഇതേ കൃതിയിൽ അബ്ദുല്ലാഹിബ്നു അറിന്റെ ഒരു വാക്യവും എടുത്തു ചേർത്തിരിക്കുന്നു, "വാക്യത്തിന്റെ സ്ഥാനത്താണ് കവിത. നല്ലവാക്യമുള്ളതുപോലെ നല്ല കവിതയും ചീത്തവാക്യമുള്ളതുപോലെ ചീത്ത കവിതയുമുണ്ട്"

കവിത

അറബി വ്യാകരണ-അലങ്കാര ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കവിത നിർവചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് അക്ഷരവും പ്രാസവും വൃത്തവുമെല്ലാം ഒപ്പിച്ചു വളരെ ചുരുങ്ങിയ വാക്കുകളിൽ നടത്തുന്ന ആശയപ്രകാശനം എന്നാണ്. നബി(സ)യുടെ ആഗമനത്തിനുമുമ്പ് അറേബ്യൻ സമൂഹത്തിലുണ്ടായിരുന്ന സാഹിത്യരചനയായ കവിതക്ക് നൽകിയിരുന്ന ഇതേ നിർവചനത്തിലൂടെയാണ് സമകാലിക കവിതാ നിരൂപകരും കവിതയെ വിലയിരുത്തുന്നത്.

ഡോ: ജോൺസൺ പറയുന്നു: "കവിത വൃത്ത നിബദ്ധമായ രചനയാണ്" യുക്തിയുടെ സഹായത്തിന് ഭാവനയെ കൂട്ടുപിടിച്ചുകൊണ്ട്, ആനന്ദത്തെ സത്യവുമായി യോജിപ്പിക്കുന്ന കലയാണത്. മെക്കാളെ പറയുന്നു, "കവിത എന്നതുകൊണ്ട് നാം ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്, ഭാവനയിൽ ഒരു സങ്കല്പദർശനം ഉളവാക്കുമാറ് വാക്കുകൾ

ഉപയോഗിക്കുകയാണ്. ചിത്രകാരൻ ചായങ്ങൾകൊണ്ട് അനുവർത്തിക്കുന്നതെന്നോ, അത് വാക്കുകൾകൊണ്ട് സാധിക്കുന്നതാണ് കല. കാർലൈൽ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു, “കവിതയെ നമുക്ക് സംഗീതാത്മകമായ ചിന്ത എന്നു വിളിക്കാം” ഷെല്ലി പറയുന്നു, “സാമാന്യമായ അർത്ഥത്തിൽ കവിതയെ ഭാവനയുടെ ആവിഷ്കാരം എന്ന് നിർവചിക്കാം” ഹാസ്റ്റിറ്റ് പറയുന്നു, “അത് ഭാവനയുടെയും

തീവ്രവികാരങ്ങളുടെയും ഭാഷയാണ്” മിസ്സർ വാട് സ്ട്രണ്ടൻ പറയുന്നു, “വൈകാരികവും താളാത്മകവുമായ ഭാഷയിൽ, മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ മുർത്തവും കലാപരവുമായ ആവിഷ്കാരം”

കവിതയും സംഗീതവും

ഇസ്ലാം ഒരു പഴഞ്ചൻ മതമാണെന്നും കലാസ്വാദനങ്ങൾ അതിന് അന്യമാണെന്നും അതിനാൽതന്നെ ഇസ്ലാം കവിതക്കെതിരാണ് എന്നും പലരും കൊട്ടിഘോഷിക്കാറുണ്ട്. ഈ വാദം അടിസ്ഥാനരഹിതമാണ്. ഇസ്ലാം ഒരിക്കലും കവിതക്കെതിരല്ല. നബി തിരുമേനിതന്നെ കവിയായിരുന്ന ഹസ്സാനുബ്നു സാബിതിന് കാവ്യചാതുരി വർദ്ധിപ്പിച്ചു കൊടുക്കാൻ അല്ലാഹുവോട് പ്രാർഥിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, ധാർമ്മിക നൈതിക സനാതന മൂല്യങ്ങളെ തൃണവൽഗണിച്ച് കവിതയെ തോന്നി വാസത്തിനായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന കവികളെ നബി(സ) അങ്ങേയറ്റം വെറുത്തു. അത് ആ കവികളോടോ, കവിത എന്ന മാധ്യമത്തോടോ ഉള്ള വെറുപ്പു കൊണ്ടായിരുന്നില്ല; അവർ പ്രചരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന തിന്മകളോടായിരുന്നു നബിക്ക് അമർഷം. കവിതയെന്നല്ല മറ്റ് ഏത് സാഹിത്യ ശാഖയും തിന്മ പ്രചരിപ്പിക്കുമ്പോൾ ഇസ്ലാം അതിനെ വെറുക്കുകയും നിരസാഹപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യും. കവിതകളിലൂടെ ഇസ്ലാമിന്റെ ശത്രുക്കൾ മുസ്ലിംകളെ ആക്രമിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ അതേ മാധ്യമത്തിൽതന്നെ അതിനുമറുപടി കൊടുക്കാൻ നബി(സ) ഹസ്സാനോട് നിർദ്ദേശിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്.

കവിത-സംഗീതം, പ്രമാണങ്ങളിലൂടെ..

പാട്ട് അനുവദനീയമാണ് എന്നതിന് സ്വീകാര്യയോഗ്യമായ ധാരാളം ഹദീസുകളുണ്ട്. അതിലൊന്ന് ഇമാം

ബുഖാരിയും മുസ്ലിമും റിപ്പോർട്ട് ചെയ്തതാണ്: അബൂബക്കർ(റ) ആഇശ(റ)യുടെ വസതിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. അപ്പോൾ അവിടെ രണ്ടു സ്ത്രീകൾ പാട്ടുപാടുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഉടനെ അബൂബക്കർ അവരെ ശാസിച്ചു. “പ്രവാചകന്റെ വീട്ടിൽ പിശാചിന്റെ കുഴലുത്തോ?” അതുകേട്ട് പ്രവാചകൻ പറഞ്ഞു: “അവരെ വിട്ടേക്കൂ, അബൂബക്കർ” ഈ ഹദീസിനെ വിലയിരുത്തി ചലർ പറയുന്നത്, അവർ കുട്ടികളായിരുന്നുവെന്നാണ്. വാസ്തവത്തിൽ അവർ കുട്ടികളായിരുന്നില്ലെന്ന് അബൂബക്കർ(റ)ന്റെ ശാസനയിൽ നിന്നുതന്നെ മനസ്സിലാക്കാം. കുട്ടികളാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആക്ഷേപം ഇവിധം കടുത്തതാകുമായിരുന്നില്ല. അതോടൊപ്പം, ഹദീസിൽനിന്ന് മനസ്സിലാകുന്ന മറ്റൊരു കാര്യം, സ്ത്രീകളെ പാട്ടുപാടാൻ അനുവദിക്കുകയല്ല പ്രവാചകൻ ഇസ്ലാമിന്റെ വിട്ടുവീഴ്ചമാണോഭാവവും വിശാലതയും യഹൂദർക്ക് പഠിപ്പിച്ചുകൊടുക്കുകയാണ്. മറ്റുള്ളവരുടെ മുമ്പിൽ ഇസ്ലാമിന്റെ പ്രതിഛായക്ക് ഭംഗം വരുത്താതിരിക്കാൻ ശ്രമിക്കണമെന്നും അതുണർത്തുന്നുണ്ട്. ഇവിഷയകമായി ധാരാളം ഹദീസുകൾ ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

ആഇശ(റ)യിൽ നിന്ന് ഉദ്ധരിക്കുന്നു: “അൻസാറുകളിൽപ്പെട്ട ഒരാളുടെ വധുവായി ഞാനൊരു സ്ത്രീയെ അണിയിച്ചൊരുക്കി അയക്കുകയുണ്ടായി. അപ്പോൾ പ്രവാചകൻ ചോദിച്ചു: ‘ആഇശാ, അവരുടെ കൂടെ വിനോദമൊന്നുമില്ലേ? തീർച്ചയായും അൻസാരികൾക്ക് വിനോദം ഇഷ്ടമാണ്.(ബുഖാരി, അഹ്മദ്)’

ഇബ്നു അബ്ബാസിൽ നിന്ന് ഇബ്നുമാജ റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യുന്നു: “ആഇശ(റ) താനുമായി കുടുംബബന്ധമുള്ള ഒരു സ്ത്രീയെ അൻസാറുകളിൽപ്പെട്ട ഒരാൾക്ക് വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുത്തു. പ്രവാചകൻ വന്നപ്പോൾ ചോദിച്ചു: ‘ആ പെണ്ണിനെ നിങ്ങൾ അയച്ചുവോ? അവർ പറഞ്ഞു, അതെ. പ്രവാചകൻ ചോദിച്ചു: ‘അവളോടൊപ്പം പാട്ടുപാടുന്ന ആരെയെങ്കിലും അയച്ചിട്ടുണ്ടോ? ആഇശ(റ) പറഞ്ഞു, ഇല്ല. അപ്പോൾ നബി(സ) പറഞ്ഞു: “തീർച്ചയായും അൻസാരികളിൽ ശൃംഗാര കാവ്യങ്ങളുണ്ട്. അവളോടൊപ്പം ‘അതയ്നാക്കും അതയ്നാക്കുംഫ ഹയാനാവ ഹയാനാക്കും’ എന്നു പാടുന്ന ആരെയെങ്കിലും നിങ്ങൾക്ക് അയച്ചുകൂടായിരുന്നോ?!”

ഓരോ ജനവിഭാഗങ്ങളുടെയും ജീവിതരീതികളും സമ്പ്രദായങ്ങളും വ്യത്യസ്തമാണെന്നും അവയെ പരിഗണിക്കണമെന്നും, തന്റെ ജീവിതരീതിയും സമ്പ്രദായവുമല്ല മറ്റ് ജനങ്ങളിലുള്ളതെന്ന് മനസ്സിലാക്കണമെന്നും ഉപര്യുക്ത ഹദീസിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

ആമിറുബ്നു സഅ്ദിൽ നിന്ന് ഹാകിം, നസാഇ എന്നിവർ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ഒരു ഹദീസിലിങ്ങനെ കാണാം. “ഖൂർ ഇതുബ്നു കഅ്ബ്, അബൂമസ്ഊദ് അൽ അൻസാരി എന്നിവരുടെ അടുക്കൽ ഞാനൊരു വിവാഹച്ചടങ്ങിലെത്തി. അവിടെ ദാസികളായ സ്ത്രീകൾ പാട്ടുപാടുന്നുണ്ട്. ഞാൻ പറഞ്ഞു, പ്രവാചകന്റെ കൂട്ടുകാരും ബദ്രിന്റെ പങ്കെടുത്തവരുമായവരേ, നിങ്ങളുടെ അടുക്കൽ

വെച്ചാണോ ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത്? അവരിരുവരും പറഞ്ഞു: “താങ്കളുദ്ദേശിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ഇവിടെ ഇരിക്കുകയും പാട്ട് കേൾക്കുകയും ചെയ്യാം. അതല്ലെങ്കിൽ താങ്കൾക്ക് പോകാം. കല്ല്യാണവേളയിൽ വിനോദം അനുവദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

മനസ്സിന് ആനന്ദവും കേൾവിക്ക് മാധുര്യവും ചിന്തക്ക് ഉൻമേഷവും പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന ഐഹികലോകത്തെ നല്ല കാര്യങ്ങളിലൊന്നാണ് പാട്ട്. നല്ല ഭക്ഷണം ആമാശയത്തിന് ആശ്വാസം നൽകുന്നു. നല്ല കാഴ്ചകൾ കണ്ണിനു കുളിർമയുണ്ടാക്കുന്നു. കസ്തുരി ആസ്വാദ്യകരമായ സുഗന്ധം നൽകുന്നു. ഇതുപോലെ നല്ല പാട്ടുകൾ കേൾവിക്ക് മാധുര്യവും ആനന്ദവും നൽകുന്നു.

ബുദ്ധിക്കും മനസ്സിനും നന്നായി തോന്നുന്ന എല്ലാ നല്ല വസ്തുക്കളും അല്ലാഹുവിന്റെ അടിമകൾക്ക് അനുവദനീയമാക്കിയിരിക്കുന്നു. അല്ലാഹുവിങ്കൽനിന്നുള്ള അനുഗ്രഹമാണത്. ഇസ്‌ലാമിന്റെ സമഗ്രതയും അനശ്വരതയുമാണ് അത് വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. അല്ലാഹു പറയുന്നു: “താങ്കൾക്ക് അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് എന്തൊക്കെയാണെന്ന് അവർ നിന്നോട് ചോദിക്കുന്നു. പറയുക: നല്ല വസ്തുക്കളെല്ലാം നിങ്ങൾക്ക് അനുവദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു” (അൽമാഇദ്-4)

അല്ലാഹു നൽകിയ നല്ല വസ്തുക്കളിലെന്തെങ്കിലും തനിക്കോ മറ്റുള്ളവർക്കോ നിഷിദ്ധമാക്കാൻ ഒരാൾക്കും അല്ലാഹു അനുവാദം നൽകിയിട്ടില്ല. അയാളുടെ ഉദ്ദേശ്യം എത്രമാത്രം ഉന്നതവും ദൈവപ്രീതി കാംക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതായാലും ശരി. വല്ല വസ്തുവും അനുവദനീയവും നിഷിദ്ധമാവുകയെന്നത് അല്ലാഹുവിന്റെമാത്രം അധികാരത്തിൽപ്പെട്ടതാണ്. അതിൽ അടിമകൾക്ക് യാതൊരുവിധ പങ്കുമില്ല. അല്ലാഹു പറയുന്നു: “പറയുക, അല്ലാഹു നിങ്ങൾക്കിറക്കിത്തന്ന ആഹാരത്തെപ്പറ്റി നിങ്ങൾ ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ടോ? നിങ്ങൾ അതിൽ ചിലതിനെ നിഷിദ്ധവും ചിലതിനെ അനുവദനീയമാക്കിയിരിക്കുന്നു. പറയുക, അല്ലാഹുവാനോ നിങ്ങൾക്കതിന് അനുവാദം തന്നത്? അതല്ല, നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെപേരിൽ കെട്ടിച്ചമക്കുകയാണോ? (യൂനുസ്-59). അനുവദനീയമായ നല്ല കാര്യങ്ങൾ നിഷിദ്ധമാകുന്നതു പോലെതന്നെയാണ് നിഷിദ്ധമായ കാര്യങ്ങൾ അനുവദനീയമാകുന്നതും. അവരണ്ടും അല്ലാഹുവിന്റെ വെറുപ്പിനും ശിക്ഷക്കും പാത്രീഭൂതമാകുകയും വ്യക്തമായ നഷ്ടത്തിലും വഴികേടില്ലാമാകുകയും ചെയ്യും.

നല്ല ശബ്ദത്തോടുള്ള താൽപര്യവും പാട്ടിനോടുള്ള മോഹവും മനുഷ്യന്റെ പ്രകൃതമാണെന്ന് അവയെക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചാൽ മനസ്സിലാവും. മുലകുടിക്കുന്ന കുട്ടികൾ തൊട്ടിലിൽവെച്ച് നല്ല ശബ്ദം കേൾക്കുമ്പോൾ കരച്ചിൽ നിർത്തുകയും അതിലേക്ക് ശ്രദ്ധതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതുകൊണ്ടാണ് പണ്ടുതൊട്ടേ അമ്മമാരും മുലയൂട്ടുന്നവരും ആയമാരുംമെല്ലാം കൊച്ചുകുട്ടികളെ പാട്ടുപാടി താലോലിച്ചു പോരുന്നത്. പക്ഷികളിലും മൃഗങ്ങളിൽ

ഉൽപോലും ശ്രവണമധുരമായ സംഗീതസ്വരങ്ങളും ശബ്ദവും സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നുണ്ട്. ഇമാം ഗസ്സാലി പറഞ്ഞു: “ശബ്ദമാധുര്യം ആരുടെയെങ്കിലും കർണങ്ങളെ ചലിപ്പിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ അയാളിലെന്തോ പോരായ്മയുണ്ട്. അയാൾ ആത്മീയശക്തി കുറഞ്ഞവനായിരിക്കും. പുരുഷ പ്രകൃതത്തോടൊപ്പംതന്നെ ഒട്ടകം അതിനെ തെളിക്കുമ്പോഴുള്ള പാട്ടിനെ പിന്തുടരുന്നതായി കാണാം. പാട്ടിന്റെ സ്വാധീനം അതിനെ ഭാരമേറിയ ചുമടുകൾ വഹിക്കാൻ സഹായിക്കുന്നു. മടിയും ആലസ്യവും ഇല്ലാതാക്കി ഉന്മേഷം ജനിപ്പിക്കുന്നു. പാട്ട് കേൾക്കുന്ന ഭാഗത്തേക്ക് അത് കഴുത്ത് തിരിച്ച് ശ്രദ്ധകൊടുക്കുകയും ആ ഭാഗത്തേക്ക് ധൃതികൂട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിന്റെ താളത്തിനനുസരിച്ച് ചുമലിലെ ഭാരവും ഒട്ടകക്കട്ടിലുമെല്ലാം

ശക്തിയായി ചലിപ്പിക്കുന്നതായി കാണാം” (ഇഹ്യാഉലുമിദ്ദീൻ)

പാട്ടിനോടുള്ള മോഹം ജന്മവാസനയും പ്രകൃതിദത്തവുമാകുമ്പോൾ അതിനെ എതിർക്കുകയും അകറ്റി നിർത്തുകയും ചെയ്യുന്ന മതമായിട്ടാണോ ഇസ്‌ലാം ആഗതമായിരിക്കുന്നത്? തീർച്ചയായും അല്ല. അതിനെ നല്ല വണ്ണം ശ്രദ്ധചെലുത്താനും അതിനെ നന്നായി പോഷിപ്പിക്കാനും ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവരാനുമാണ് ഇസ്‌ലാം കടന്നുവന്നിരിക്കുന്നത്. ഇബ്നു തൈമിയ്യ(റ) പറഞ്ഞു: ‘പ്രകൃതിദത്തമായ കാര്യങ്ങളെ ഉറപ്പിച്ചു നിർത്താനും പൂർത്തീകരിക്കാനുമാണ് പ്രവാചകന്മാർ അയക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അവ മാറ്റിമറിക്കാനോ ഇല്ലാതാക്കാനോ അല്ല. പ്രവാചകവചനങ്ങൾ ഇത് സത്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.

പ്രവാചകൻ മദീനയിലെത്തിയപ്പോൾ അവർക്ക് വിനോദങ്ങൾക്കായി രണ്ടു ദിവസമുണ്ടായിരുന്നു. പ്രവാചകൻ ചോദിച്ചു: “ഈ രണ്ടു ദിവസങ്ങളുടെ പ്രത്യേകതയെന്താണ്? അവർ പറഞ്ഞു: ജാഹിലിയ്യാ കാലത്ത് ഞങ്ങൾ വിനോദത്തിലേർപ്പെട്ടിരുന്ന ദിവസങ്ങളാണത്. പ്രവാചകൻ പറഞ്ഞു: ആ രണ്ട് ദിവസത്തേക്കാൾ ഉത്ത

മമായ രണ്ടെണ്ണം അല്ലാഹു നിങ്ങൾക്ക് നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈദ്യൽ അദ്ഹായും ഈദ്യൽ ഫിത്വുമാണത്.” (അഹ്മദ്, അബുദാവൂദ്, നസാഇ)

ആഇശ(റ) പറഞ്ഞു: പള്ളിയിൽ കളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന എത്യോപ്യക്കാരിലേക്ക് ഞാൻ നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ നബി(സ) അവിടത്തെ തട്ടുകൊണ്ട് എനിക്ക്-കളി-മടുപ്പുണ്ടാക്കുന്നതുവരെ മറയിട്ടുതന്നു. വിനോദത്തിൽ താൽപര്യമുള്ള ചെറുപ്പക്കാരികളായ പെൺകുട്ടികളുടെ മനഃസ്ഥിതി നിങ്ങൾ കണക്കിലെടുക്കുക. മനുഷ്യന് എപ്പോഴും കഠിനാധ്വാനിയും ഗൗരവമുള്ളവനുമായി കഴിഞ്ഞുകൂടാൻ സാധിക്കുകയില്ല.

അലി(റ) പറഞ്ഞു: “നിങ്ങൾ മനസ്സുകൾക്ക് ഇടക്കിടെ ആശ്വാസം നൽകുക. നിർബന്ധിക്കപ്പെട്ടാൽ മനസ്സ് അന്ധമായിപ്പോകും” മറ്റൊരിക്കൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “ശരീരത്തിന് മടുപ്പുണ്ടാകുന്നതുപോലെ മനസ്സുകൾക്കും മടുപ്പുണ്ടാകും. അതിനാൽ, തത്പലത്താനങ്ങൾ അടങ്ങിയ തമാശകൾ കൊതിക്കുക”

പാട്ട്; തെറ്റും ശരിയും

പാട്ട് അനുവദനീയമാണ് എന്നതിനുള്ള തെളിവുകളാണ് ഇതെല്ലാം. ഇസ്ലാമിക പ്രമാണങ്ങളിൽതന്നെ ഇത്രയും തെളിവുകൾ ഉണ്ടായിരിക്കെ മറ്റൊരാളുടെയും പിൻബലം അതിനാവശ്യമില്ല. എങ്കിലും സ്വഹാബികളും താബിഉകളും അവരെ പിന്തുടർന്നവരും കർമ്മശാസ്ത്രപണ്ഡിതന്മാരുമായ ധാരാളംപേർ അതനുവദനീയമാണെന്ന് വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

ഭക്തരായ മദ്നാവാസികളും അടിസ്ഥാനപ്രമാണങ്ങളുടെ ബാഹ്യാർത്ഥങ്ങൾ മുറുകെപിടിക്കുന്ന ‘ഊഹിരി’കളും യാതൊരു വിട്ടുവീഴ്ചക്കും തയ്യാറാകാത്ത കർശനനിലപാടുകൾ സ്വീകരിച്ച സുഫികളുമുൾപ്പെടെയുള്ളവരിൽ നിന്ന് പാട്ട് അനുവദനീയമാണെന്നതിന് തെളിവുദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇമാം ശൗകാനി പറഞ്ഞു: “മദ്നാവാസികളും അവരോട് യോജിക്കുന്ന ഊഹിരി പണ്ഡിതന്മാരും സൂഫികളിൽ നിന്നുള്ള ഒരു സംഘവും വീണ ഉപയോഗിച്ചുള്ള പാട്ടാണെങ്കിൽപോലും അനുവാദം നൽകിയിരിക്കുന്നു.

ഉസ്താദ് അബൂമൻസൂർ അൽ ബഗ്ദാദിശ്ശാഫിഹു തന്റെ ‘അസ്തിമാഅ്’ എന്ന കൃതിയിൽ പറയുന്നു, “അബ്ദുല്ലാഹിബ്നു ജഅ്ഫർ പാട്ട് കേൾക്കുന്നതിൽ കുഴപ്പം കണ്ടിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം തന്റെ അടിമസ്ത്രീകളുടെ രാഗം ശ്രദ്ധിക്കുകയും തന്റെ വയലിനിലൂടെ അവരിൽനിന്ന് കേൾക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അലി(റ)യുടെ കാലത്തായിരുന്നു ഇത്. ഇതിനുപുറമെ ഖാദി ശുറൈഫ്, സഹൂദുബ്നു മുസ്വയ്യിബ്, അതാഉബ്നു റബാഹ്, സുഹ്രി, ശഅ്ബി എന്നിവരിൽ നിന്നും ഇതുപോലുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ ഉസ്താദ് അബൂമൻസൂർ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മുആവിയഃ, അറുബ്നുൽ ആസ് എന്നിവരിൽനിന്ന് മാവർദി ഉദ്ധരിക്കുന്നു, “അവരിരുപേരും ഇബ്നു ജഅ്ഫറിനടുത്തുവെച്ച് വീണവായന കേട്ടിരുന്നു. അബൂൽഫറജ്

അൽ അസ്വബഹാനി ഉദ്ധരിക്കുന്നു, “ഹസ്സാനുബ്നു സാബിത് തംബുരുവിലൂടെ തന്റെ കവിതകൾ ആസ്വദിച്ചിരുന്നു”

ഉമറുബ്നു അബ്ദിൽ അസീസ് ഖിലാഫത്തിനുമുമ്പ് തന്റെ അടിമസ്ത്രീകളുടെ പാട്ട് കേട്ടിരുന്നതായി അൽ അദ്ഫവി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ത്യാളൂസിൽ നിന്ന് ഇബ്നു സംആനിയും മദ്നയിലെ ഖാദിയായ സഅ്ദുബ്നു ഇബ്റാഹീമുബ്നു അബ്ദുർറഹ്മാൻ അസ്സുഹ്രിയിൽനിന്ന് ഇബ്നു ഖുതൈബെയും മദ്നയിലെ മുഹ്തിയായ അബ്ദുൽ അസീസുബ്നുസലമഃ അൽമാജിശൂനിൽ നിന്ന് അബൂയഹ്യാ അൽ ഖലീലിയും പാട്ട് കേൾക്കുന്നതിന് വിരോധമില്ലെന്ന് ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

എന്നാൽ, ഉപകരണങ്ങളുടെ സഹായമില്ലാത്ത പാട്ടിനെക്കുറിച്ച് ‘അൽ ഇംതാഇ’ൽ അദ്ഫവി പറഞ്ഞു: “ഇമാം ഗസ്സാലി തന്റെ കർമ്മശാസ്ത്രചന്ദികളിൽ അത് അനുവദനീയമാണെന്നതിന് പണ്ഡിതന്മാർക്കിടയിൽ യോജിപ്പുണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇബ്നു താഹിർ അതിന് സ്വഹാബികളുടെയും താബിഉകളുടെയും ‘ഇജ്മാഅ്’ ഉണ്ടെന്നും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. താജ് അൽഫസാരിയും ഇബ്നു ഖുതൈബെയും ഇതിനു മക്ക,മദ്നീ നവാസികളുടെ ഇജ്മാഅ് ഉള്ളതായി ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. മാവർദി പറഞ്ഞു: “ആരാധനകളിലും ദൈവസ്തരണകളിലും കഴിയണമെന്ന് കൽപിക്കപ്പെട്ട ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠകരമായ ദിവസങ്ങളിൽ ഹിജാസിലുള്ളവർ അതിനു അനുമതി നൽകിയിരിക്കുന്നു”

ഇബ്നു സഹ്വി ഉംദെയിൽ പറഞ്ഞു: “പാട്ടു പാടുന്നതിനും കേൾക്കുന്നതിനും സ്വഹാബികളിൽനിന്നും താബിഉകളിൽനിന്നും ധാരാളം തെളിവുകൾ ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സ്വഹാബികളായ ഉമറി(റ)ൽനിന്ന് മാവർദിയും അബ്ദുർറഹ്മാനുബ്നു ഔഫിൽനിന്ന് ഇബ്നു അബീശഅ്ബയും അബൂ ഉബൈദതുബ്നു അബീ വഖ്ഖാസിൽനിന്ന് ഇബ്നു ഖുതൈബെയും അബൂ മസ്ഊദ്, ബിലാൽ, അബ്ദുല്ലാഹിബ്നു അർഖം, ഉസാമതുബ്നു സൈദ് എന്നിവരിൽനിന്ന് ബൈഹഖിയും അപ്രകാരം ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. താബിഉകളായ സഹൂദുബ്നു മുസ്വയ്യിബ്, സാലിമുബ്നു അബ്ദില്ലാഹിബ്നു ഉമർ, ഇബ്നു ഹസ്സാൻ, ഖാരിജതുബ്നു സൈദ്, ഖാദി ശുറൈഫ്, സഹൂദുബ്നു ജുറൈഫ്, സഹൂദുബ്നു ജുബൈർ, ആമിർ ശഅ്ബി, അബ്ദുല്ലാഹിബ്നു അബീ താലിബ്, അതാഉബ്നു അബീറബാഹ്, മുഹമ്മദുബ്നു ശിഹാബ് അസ്സുഹ്രി, ഉമറുബ്നു അബ്ദിൽ അസീസ്, സഅ്ദുബ്നു ഇബ്റാഹീം, അസ്സുഹ്രി തുടങ്ങിയവരും ഇതേ അഭിപ്രായമുള്ളവരാണ്. പിൽകാലക്കാരിൽ നാല് മദ്ഹബുകളുടെ ഇമാമുകൾ, ഇബ്നു ഉയൈയ്ന, ഭൂരിഭാഗം ശാഫിഹു പണ്ഡിതന്മാർ തുടങ്ങി എണ്ണമറ്റ പണ്ഡിതന്മാരിൽനിന്ന് ഇതിന് തെളിവ് ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

(തീർന്നില്ല)